

Storyteller

Η VICTORIA HISLOP δεν χρειάζεται πολλές ουσιότες. Αν είσαι εκκλαπτόμενος ουγγραφέας, οι να ουζητάς μαζί της είναι ένα μοναδικό... masterclass.

από τη ΝΙΚΗ ΚΕΦΑΛΑ η φωτογραφία του BILL WATERS

Hδιάσημη συγγραφέας βρίσκεται αυτή την περίοδο στην Κρήτη για τα γυρίσματα της τηλεοπτικής σειράς *Kart Poustád*, που βασίζεται στο ομώνυμο βιβλίο της. Μας μιλά για όλα, για το νέο της μυθιστόρημα *Mia nýxta tou Avgouúotou*, που γράφτηκε την περίοδο που έχασε τη μιτέρα της, και φυσικά για την αγάπη της για οιδήποτε ελληνικό.

Πώς ξεκινήσατε να γράφετε;

Θυμάμαι ότι αγαπούσα τη διαδικασία σχηματισμού γραμμάτων σε μια σελίδα από τα 5 μου. Έχω ακόμα ένα παλιό βιβλίο ασκήσεων από εκείνη την εποχή – ήταν συναρπαστικό να ανακαλύπτω ότι θα μπορούσα να καταγράψω πράγματα σε ένα κομμάτι χαρτί και ήμουν πολύ ενθουσιασμένη από αυτό. Η γραφή ήταν πάντα το δυνατό σημείο μου στο σχολείο. Κέρδισα έναν εθνικό διαγωνισμό δημιουργικής γραφής όταν ήμουν 9 χρόνων.

Επομένως, ήταν μια ανάγκη που είχατε από νεαρή ηλικία.

Το γράψιμο ήταν για μένα μια μορφή αυτοέκφρασης. Για μερικούς ανθρώπους μπορεί να είναι η ζωγραφική ή η μουσική, αλλά για μένα το γράψιμο είναι σαν ανάγκη. Κρατάω ένα ημερολόγιο από τότε που ήμουν 10 χρόνων. Η καταγραφή γεγονότων, σκέψεων και συναισθημάτων είναι κάτι που κάνω καθημερινά.

Σας βοήθησε η εμπειρία σας ως δημοσιογράφου στο γράψιμο σας;

Η δημοσιογραφική μου εμπειρία σίγουρα βοήθησε στη συγγραφή των μυθιστορημάτων μου. Ενας δημοσιογράφος πρέπει να έχει πολύ κριτική ματιά και περίεργο μυαλό. Τα ίδια ισχύουν και για κάποιον που γράφει ένα μυθιστόρημα. Οταν γράφεις ένα μεγάλης έκτασης άρθρο, πρέπει να πεις μια ιστορία για να κρατήσεις το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Επομένως, υπάρχουν κοινά στοιχεία. Και ένας άλλος παράγοντας για το γράψιμό μου είναι ότι υπάρχει συνήθως μια ιστορική βάση ή μια σημαντική τοπθεσία που χρειάζεται κάποια αυθεντικότητα και πολλά πραγματικά στοιχεία, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τη δημοσιογραφία.

Ποια είναι η διαδικασία που ακολουθείτε στη συγγραφή των βιβλίων σας; Υπάρχει ένα σχεδιάγραμμα στο μυαλό σας για την πλοκή και τους χαρακτήρες;

Θα έλεγα ότι η αφετηρία είναι η στιγμή της έμπνευσης, όταν φτάνει ξαφνικά η ιδέα για την ιστορία. Επειτα έρχεται μια περίοδος έρευνας – σε βιβλιοθήκες, αρχεία, διαδικτυακά – ώστε να μπορώ να εξερευνήσω την ιστορική περίοδο όπου θα διαδραματιστεί η ιστορία μου. Μετά από αυτό γράφω μια περίληψη. Αυτό μπορεί να διαρκέσει πολλές εβδομάδες, αλλά για μένα είναι σαν τον σκελετό μέσα στο σώμα. Πρέπει να είναι εκεί!

Οι χαρακτήρες προφανώς αποτελούν μέρος μιας σύνοψης,

αλλά αναπτύσσονται μόνο κατά τη διάρκεια της ίδιας της γραφής, καθώς τους γνωρίζω σταδιακά κι εγώ ή ίδια. Πολύ συχνά ένας χαρακτήρας μπορεί να με εκπλήξει, ίσως χρειαστεί να αλλάξω το όνομά του. Το ίδιο το όνομα, ακόμη και ο ίχος του ονόματος, πρέπει να ταιριάζει με την προσωπικότητα του χαρακτήρα. Γράφω κάθε μέρα και δεν αναθεωρώ καθώς προχωρώ, γιατί πρέπει να διατηρήσω τον ρυθμό της ιστορίας. Μόνο όταν φτάσω στο τέλος του πρώτου προσχεδίου επιστρέφω πίσω. Και τότε ξεκινά η πραγματικά δύσκολη δουλειά. Πρέπει να συμβεί η αναθεώρηση, η επεξεργασία, η αυτοκριτική, η αποκάλυψη κάθε στοιχείου που είναι ασυνεπές και η διαγραφή πραγμάτων που δεν λειτουργούν.

Πόσο διαρκεί η ερευνητική διαδικασία;

Συνήθως ερευνώ για τουλάχιστον 18 μήνες. Μου αρέσει αυτή η διαδικασία. Είναι σαν να είσαι ξανά μαθητής. Και μαθαίνω τόσα πολλά όσο το κάνω. Ακόμα κι αν πολλές, πολλές λεπτομέρειες δεν καταλήγουν στις σελίδες του μυθιστορήματος, είμαι πολύ χαρούμενη που αποκτώ γνώση.

Εάν έπρεπε να επιλέξετε ένα μόνο βιβλίο, ποιο θα ήταν και γιατί;
Αν πρόκειται για ένα βιβλίο που έχω γράψει, τότε είναι το *Osoi agapiouñtai*. Στην πραγματικότητα, όμως, λατρεύω όλα τα βιβλία μου όπως αγαπώ τα παιδιά μου, οπότε είναι δύσκολο να έχω ένα αγαπημένο. Κάθε βιβλίο γίνεται τόσο μεγάλο μέρος της ζωής μου όσο το γράφω – πολλές ώρες εργασίας, σκέψης και αγάπης για τη χώρα που γράφω.
Το αγαπημένό μου βιβλίο σε ολόκληρο τον κόσμο είναι το *Pólemos kai Eirínni* του Tolstoy. Αυτό είναι ένα βιβλίο με τα πάντα μέσα. Μια πολύ προσωπική ιστορία με ένα τεράστιο σκηνικό. Είναι απλώς εκπληκτικό.

Ποιο είναι το πρώτο πράγμα που κάνετε όταν τελειώσετε ένα βιβλίο;

Νιώθω λατημένη. Είναι σαν να λέω αντίο σε αυτούς τους χαρακτήρες. Είναι ένα πολύ παράξενο συναίσθημα. Αρχίζω να αγαπώ τους ανθρώπους για τους οποίους γράφω, οπότε δεν είμαι ποτέ χαρούμενη όταν φτάνω στο τέλος! Στην πραγματικότητα, αυτό που κάνω είναι να φτιάχω ένα φλιτζάνι τσάι.

Ποια θα ήταν η πιο πολύτιμη συμβουλή σας σε έναν συγγραφέα που εκδόθηκε το πρώτο του βιβλίο αλλά δεν ήταν επιτυχία;
Το σημαντικό είναι να αισθάνεστε ότι γράφετε για τον εαυτό σας, πρώτα απ' όλα, και ότι γράφετε για την ευχαρίστηση της γραφής. Αν έχετε απολαύσει το ταξίδι της συγγραφής του βιβλίουν και στη συνέχεια το κρατάτε στα χέρια σας μετά την έκδοση, αυτό είναι φανταστικό. Αν δεν είναι επιτυχία, προσπαθήστε να μην απογοητευτείτε. Περιμένετε την έμπνευση για το επόμενο και απολαύστε τη διαδικασία ξανά.

“Το γράψιμο ήταν για μένα μια μορφή αυτοέκφρασης. Για μερικούς ανθρώπους μπορεί να είναι η ζωγραφική ή η μουσική, αλλά για μένα το γράψιμο είναι σαν ανάγκη”.

Πώς αισθάνεστε που άλλο ένα βιβλίο σας, *Οι Καρτ Ποστάλ*, γίνεται τηλεοπτική σειρά;

Είμαι ενθουσιασμένη και βρίσκομαι στην Κρήτη για τα γυρίσματα. Νομίζω ότι έχουμε υπέροχους ηθοποιούς, μια φανταστική δημιουργική και τεχνική ομάδα, όλοι οι καλύτεροι άνθρωποι στην Ελλάδα είναι εδώ. Και οι τοποθεσίες μας στην Κρήτη είναι επίσης ένα δώρο. Ολη η σειρά (12 επεισόδια) θα είναι πολύ κινηματογραφική. Νομίζω ότι είναι πολύ ιδιαίτερο το να γυρίζεις τη σειρά σε μια τόσο δύσκολη στιγμή μεταν Covid-19, αλλά με αυστηρά πρωτόκολλα και με το να είμαστε όλοι μας προσεκτικοί είναι δυνατόν.

Εχετε απορρίψει πρόταση από το Χόλιγουντ για να γίνει ταινία *To Nnοί*. Πώς πήρατε αυτή την απόφαση; Σας έχει γίνει άλλη παρόμοια προσέγγιση;

Δεν ήταν καθόλου δύσκολη απόφαση. Μου άρεσε να ασχολούμαι με οποιαδήποτε προσαρμογή των βιβλίων μου και ο παραγωγός των ΗΠΑ δεν ήθελε να συμμετάσχω καθόλου. Εποι, είπα «συγγνώμη, αυτή είναι η προϋπόθεση για μένα, είτε το δέχεστε είτε όχι». Είναι λάθος να παίρνω μια τέτοια δημιουργική απόφαση με βάση τα χρήματα, και δεν το μετάνιωσα ποτέ. Μου άρεσε πολύ το αποτέλεσμα από την προσαρμογή του Mega σε σκηνοθεσία Παπαδουλάκη. Φτιάχτηκε με αγάπη και σεβασμό στην Κρήτη και ιδιαίτερα στους ασθενείς που είχαν ζήσει στη Σπιναλόγκα. Είχα αρκετές προσεγγίσεις από διεθνείς εταιρείες παραγωγής για μερικά από τα άλλα βιβλία μου, όλα αυτά όμως χρειάζονται πολύ χρόνο για να προχωρήσουν.

Γράφατε το *Mia νύχτα των Αγοριών*, τη συνέχεια από *To Nnοί*, κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας. Ποια ήταν η καθημερινή σας ρουτίνα εκείνες τις μέρες;

Η καθημερινή μου ρουτίνα ήταν πολύ αυστηρή κατά τη συγγραφή της *Miaς νύχτας των Αγοριών!* Ήμουν στο γραφείο μου στις 9 π.μ. και έγραφα μέχρι τις 6 μ.μ., με ένα μικρό κενό για μεσημεριανό γεύμα και λίγο τρέξιμο. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν τόσο δύσκολο να έχω μια τόσο άκαμπτη ρουτίνα τους μήνες που δεν μας επιτρεπόταν να βγούμε από τα σπίτια μας –παρά μόνο για να αγοράσουμε φαγητό– και δεν μπορούσαμε να δούμε φίλους ή να πάμε πουθενά. Νομίζω ότι οι ζωές των συγγραφέων ήταν ίσως λιγότερο επηρεασμένες από όλων των υπολοίπων.

Η συναισθηματική σας κατάσταση επηρεάζει το γράψιμό σας; Νομίζω ότι έχει πάντα τεράστια επιρροή σε αυτό που γράφω. Θεωρώ ότι χωρίς την πανδημία το μυαλό μου δεν θα είχε γυρίσει πίσω στις ημέρες που η λέπτρα εξακολουθούσε να είναι παγκόσμιο πρόβλημα υγείας και δεν υπήρχε θεραπεία. Και φυσικά η απομόνωση που βιώσαμε όλοι για πρώτη φορά και ο χωρισμός από τις οικογένειές μας μου θύμισαν τη Σπιναλόγκα. Ισως ο πιο σημαντικός παράγοντας ήταν ο θάνατος της μητέρας μου τον ίδιο μήνα που άρχισα να γράφω. Ήταν απροσδόκητος – στην πραγματικότητα δεν γνωρίζουμε ακόμη αν ήταν Covid-και δεν μας επιτρεπόταν να είμαστε κοντά της επειδή βρισκόταν σε ένα γηροκομείο που ήταν υπό lockdown. Εποι, ήταν πολύ λυπηρές και δύσκολες μέρες, γεμάτες απώλεια και φόβο. Καθώς έγραφα τα κεφάλαια νομίζω ότι η θλίψη άρχισε σταδιακά να υποχωρεί. Οταν κοιτάζω την ιστορία, γίνεται όλο και ελαφρύτερη προς το τέλος, με μια πραγματική νότα αισιοδοξίας. Εποι, θα είναι ενδιαφέρον να δω αν οι αναγνώστες το εντοπίζουν αυτό όταν διαβάζουν το μυθιστόρημα.

“Αν έχετε απολαύσει το ταξίδι της συγγραφής του βιβλίου και στη συνέχεια το κρατάτε στα χέρια σας μετά την έκδοση, αυτό είναι φανταστικό”.

“Αρχίζω να αγαπώ τους ανθρώπους για τους οποίους γράφω, οπότε δεν είμαι ποτέ χαρούμενη όταν φτάνω στο τέλος”.

Ισως και το *Mia vísita ton Angelon* να γίνει και τηλεοπτική σειρά; Θα μου άρεσε πολύ.

Ποιος είναι ο ρόλος σας ως πρέσβειρας της φιλανθρωπικής οργάνωσης **LEPRA**;

Οι ασθενείς στη Σπιναλόγκα που έμεναν εκεί το 1957 ήταν τυχεροί που έλαβαν τη θεραπεία για την ασθένεια. Αλλά, φυσικά, πολλοί από αυτούς είχαν ήδη παραμορφωθεί ή ήταν ανάπηροι, και αυτοί οι παράγοντες δεν θα μπορούσαν ποτέ να αντιστραφούν – ήταν απαλλαγμένοι από βακτήρια της λέπρας, αλλά εξακολουθούσαν να φέρουν τα σημάδια. Υπάρχουν 300.000 νέες περιπτώσεις λέπρας κάθε χρόνο παγκοσμίως, κυρίως στην Ινδία, στο Μπαγκλαντές και σε περιοχές της Νότιας Αμερικής. Παρόλο που η θεραπεία με φάρμακα είναι διαθέσιμη, η ασθένεια συχνά δεν ανιχνεύεται. Μερικές φορές είναι το στίγμα που τους εμποδίζει να προχωρήσουν για διάγνωση. Αν η θεραπεία γίνει πολύ αργά, ένας πάσχων μπορεί να έχει ήδη παραμόρφωση του προσώπου ή να έχουν προσβληθεί τα νεύρα του, κάτι που προκαλεί μόνιμη βλάβη. Τι κάνω λοιπόν; Δίνω οικονομική υποστήριξη ώστε να μπορέσουμε να εκπαιδεύσουμε τους γιατρούς να πάνε σε αγροτικές περιοχές για να εντοπίσουν περιπτώσεις – γίνεται όλο και πιο δύσκολο λόγω του Covid-19 – και να ενισχύσουμε τα νοσοκομεία που θεραπεύουν τους ασθενείς. Επίσης, κάνω συζήτησεις και ραδιοφωνικά προγράμματα για να βεβαιωθώ ότι οι άνθρωποι μαθαίνουν ότι η λέπρα δεν ανήκει στο παρελθόν, κάτι το οποίο τους ενθαρρύνει να δωρίσουν.

Όταν ήρθατε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, τι σας έκανε να σκεφτείτε «Θα μπορούσα να ζήσω εδώ»;

Υποθέτω ότι αρχικά ήταν η ομορφιά του τόπου, η ζεστασία και η παρουσία της θάλασσας. Και καθώς ο χρόνος έχει προχωρήσει, φυσικά είναι και οι άνθρωποι. Έχω κάνει πολλούς φίλους εδώ.

Είστε και επίσημα Ελληνίδα πολίτης. Υπάρχει κάποιο χαρακτηριστικό των Ελλήνων που έχετε νιοθετήσει στον χαρακτήρα σας; Νομίζω ότι τώρα φοβάμαι λιγότερο το συναίσθημα. Πρέπει να ρωτήσω τους Αγγλούς φίλους μου αν με βρίσκουν διαφορετική!

Καταφέρατε να μάθετε τη γλώσσα;

Αυτό είναι έργο ζωής! Άλλα κάθε μέρα σημειώνω πρόσδοτο και μαθαίνω νέες λέξεις. Ακούω ελληνικό ραδιόφωνο όλη την ώρα και σταδιακά όλα βγάζων περισσότερο νόημα. Αγοράζω τις εφημερίδες της Κυριακής και περνώντας την εβδομάδα δουλεύοντας μέσω αυτών – η *Realnews* πραγματικά βοηθά! Το συναρπαστικό στην εκμάθηση μιας γλώσσας είναι ότι υπάρχουν τόσο πολλές προσεγγίσεις – μιλώντας με ξένους, διαβάζοντας οδικές πινακίδες, ψάχνοντας ένα λεξικό, διαβάζοντας ένα βιβλίο, ακούγοντας τραγούδια και απομνημονεύοντάς τα. Ακόμη και όταν βρίσκομαι στο Λονδίνο κάνω όλα τα παραπάνω.

Εκτός από την Κρήτη, ποιο είναι το αγαπημένο σας μέρος στην Ελλάδα και ποιο στον κόσμο;

Στην Ελλάδα λατρεύω την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Είμαι πάντα χαρούμενη όταν βρίσκομαι εκεί. Στον κόσμο... ο Αγιος Νικόλαος στην Κρήτη.

Υπάρχει κάποιο... φαγητό, ίσως ελληνικό, στη διατροφή σας που μόλις το τρώτε σας εμπνέει; Μαγειρεύετε;

Η άποψή μου είναι ότι αν υπάρχει άφθονο κρητικό ελαιόλαδο σε κάτι, τότε έχει νόστιμη γεύση. Είμαι ως επί το πλείστον χορτοφάγος και η Ελλάδα έχει μια φανταστική κουζίνα για αυτό – τεράστιος αριθμός πιάτων όπου το κρέας δεν είναι πουθενά. Ναι, μαγειρεύω. Για είκοσι χρόνια μαγειρέω δείπνο κάθε βράδυ για την οικογένεια. Πρέπει να ομολογήσω ότι χαίρομαι που δεν χρειάζεται να το κάνω τώρα. Μπορώ πάντα να βρω κάτι πιο ενδιαφέρον να κάνω από το να ξεφλουδίσω πατάτες... Αυτό που με ειπνέει με το φαγητό είναι η θέα πραγματικά φρέσκων βιολογικών λαχανικών. Μερικά κολοκύθια και μελιτζάνες σταριασμένα με λάδι είναι έτοιμα σε δέκα λεπτά και νόστιμα σε συνδυασμό με τριμένη γραβιέρα. Το προσωπικό μου μάντρα με το φαγητό είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να πάρει περισσότερο χρόνο για να πρετοιμαστεί και να μαγειρευτεί απ' ό,τι για να φαγωθεί! Είμαι 54 κιλά από τότε που ήμουν 18 ετών και δεν αγαπώ πολύ τα γλυκά. Νομίζω γι' αυτό δεν χρειάζεται ποτέ να κάνω δίαιτα.

Πώς είναι η οικογενειακή ζωή για μια επιτυχημένη συγγραφέα; Η οικογενειακή ζωή αλλάζει συνεχώς, θα έλεγα αρκετά δραματικά κάθε πέντε χρόνια. Η κόρη μου είναι 30 ετών και δημοσιογράφος που ζει και εργάζεται στην Κολομβία, ο γιος μου είναι κωμικός/ηθοποιός, η λικίας 27 ετών, που ζει και εργάζεται στο Λονδίνο, ο σύζυγός μου είναι δημοσιογράφος και ραδιοτηλεοπτικός παραγωγός στο Λονδίνο. Όλοι έχουμε μια επαγγελματική ζωή που μας απορροφά. Αυτήν τη στιγμή επειδή είμαι στην Κρήτη συναντιόμαστε τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα στο Zoom! Η πανδημία έχει αλλάξει πολύ το πώς ζούμε και πόσο συχνά μπορούμε να είμαστε μαζί. Κανονικά, θα είχα δει την κόρη μου τα Χριστούγεννα και το Πάσχα – θα ταξιδέψει στην Κολομβία –, αλλά είναι αδύνατο τώρα. Απαγορεύονται οι πτήσεις από την Κολομβία. Και εν τω μεταξύ περνάω χρόνο στην Κρήτη για τα γυρίσματα της σειράς. Άλλα επικοινωνούμε συνεχώς.

Το γράφιμο απαιτεί πολλές ώρες καθιστικής ζωής. Πέρα από το τρέξιμο που αναφέρατε, αθλείστε με κάποιον άλλο τρόπο; Ναι, είναι αλήγεια ότι αν δεν καθίσεις για ώρες οι προτάσεις δεν σχηματίζονται! Άλλα αθλούμαι καθημερινά. Αυτή την περίοδο κάνω online Pilates είτε για μισή είτε για μία ολόκληρη ώρα κάθε μέρα. Και σύντομα θα κολυμπάω κάθε μέρα. Είναι πολύ σημαντικό για μένα να είμαι νιγής και fit. Τρελαίνομαι χωρίς άσκηση.

Συνεντεύξις, τηλεόραση, παρουσιάσεις βιβλίων... Ποια είναι η σχέση σας με τη μόδα; Υπάρχει κάποιος σχεδιαστής που αγαπάτε; Γενικά, αγοράζω από εμπορικά brands, αλλά περιστασιακά ενθουσιάζομαι και αγοράζω ένα παλτό ή σακάκι από τον Armani. Όλα όσα έχω αγοράσει από τον Armani διαρκούν χρόνια και οι άνθρωποι συνεχίζουν να λένε «αυτό είναι ένα όμορφο παλτό» ακόμα κι αν είναι 10 ετών. Νομίζω ότι αυτή είναι η ομορφιά του στίλ Armani. Δεν είναι πραγματικά «μόδα». Και αγοράζω επίσης τακτικά από δύο γαλλικά brands, τα Sandro και Maje. Εχουν κομψή και πολύ απλή γραμμή. Πιστεύω ότι τα ρούχα δεν πρέπει να φορούντο άτομο, αλλά το άτομο πρέπει να φορά τα ρούχα. Υπάρχει μια μεγάλη διαφορά σ' αυτό.

Το επόμενο μυθιστόρημά σας θα έχει ξανά ελληνικό χρώμα; Είμαι σίγουρη ότι θα έχει! Δεν μπορώ να φανταστώ να γράφω για οπουδήποτε αλλού. ■

